

ΑΓΙΟΣ ΜΗΝΑΣ

ΒΙΟΣ - ΘΑΥΜΑΤΑ
ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ
ΚΑΙ ΕΓΚΩΜΙΑ
ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΜΗΝΑ

ΕΚΔΟΣΗ Δ΄
ΒΕΛΤΙΩΜΕΝΗ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ
ΛΑΡΝΑΚΟΣ
1994

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΣΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΜΗΝΑ

ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ βρίσκεται στήν ἐπαρχία Λάρνακος, περιοχή τῶν Λευκάρων, ἀνάμεσα στά χωριά Κάτω Δρύς καί Βάβλα, Ἀσφαλτόδρομος ὁδηγεῖ στή Μονή ἀπό τοῦς σταθμούς Σκαρίνου καί Χοιροκοτίας, στόν κύριο δρόμο Λευκωσίας - Λεμεσοῦ.

Ἡ Μονή αὐτή, κτίσμα πιθανό τῆς μέσης φραγκοκρατίας, ἀνακαινίστηκε κατά τήν περίοδο τῆς τουρκοκρατίας στά ἔτη 1754 - 1757. Διατηρεῖ ἐξαιρετο ξυλόγλυπτο τέμπλο μέ δύο μεγάλες τοιχογραφίες στά πλάγια, δεξιά τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ καί ἀριστερά τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Μιά τρίτη ἀξιόλογη τοιχογραφία, τῆς «Ἀκρας Ταπεινώσεως», καλύπτει τόν χώρο τῆς Ἱερᾶς Προθέσεως.

Ἡ Μονή, ἀνδρῶα στήν ἀρχή, ἐγκατελείφθη ἀπό ἔλλειψη προσωπικοῦ τόν περασμένο αἰώνα. Τό 1965 ἀνασυστήθηκε σά γυναικεία κοινοβιακή μονή, ὑπαγομένη στήν Ἱερά Μητρόπολη Κιτίου. Σ' αὐτήν διαμένουν σήμερα 16 μοναχές ὑπό τήν ἡγουμενίαν τῆς μοναχῆς Κασσιανῆς, πού ἀσχολοῦνται μέ τήν βυζαντινή ἀγιογραφία, τήν κηπουρική καί τήν καθαριότητα τοῦ χώρου. Στον ἱερό ναό τελοῦνται τακτικά οἱ Ἀκολουθίες, μέ θεῖο κήρυγμα τίς Κυριακές καί τίς ἐπίσημες ἑορτές. Γίνονται ἐπίσης βαπτίσεις τόσο στόν κυρίως ναό, ὅσο καί στό παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Στυλιανοῦ, πού οἰκοδομήθηκε τό 1973 καί λειτουργεῖ κάθε Πέμπτη.

Πρώτη ἡγουμένη τῆς Μονῆς ὑπῆρξεν ἡ Παρθενία μοναχή ἐξ Ἀμμοχώστου πού κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ στίς 14 Σεπτεμβρίου 1977 σέ ἡλικία 60 ἐτῶν καί ἔκτοτε ἀνέλαβε ἡ νῦν ἡγουμενεύουσα Κασσιανή μοναχή ἐξ Ἀναφωτίας. Προηγούμενα κι οἱ δύο τους ἦταν μέλη τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Ἀλαμάνου.

Σημαντική θέση ἀνάμεσα στοῦς μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας καί εὐρεῖαν φήμη σέ ὅλην τήν Ὁρθοδοξία κατέχει ὁ ἐνδοξος Μεγαλομάρτυς Μηνᾶς. Στήν Αἴγυπτο, τήν Ἑλλάδα καί τήν Κύπρο πολλοί ναοί καί μονές εἶναι ἀφιερωμένοι σ' αὐτόν.

Ὁ Ἁγιος Μηνᾶς κατήγετο ἀπό τήν Αἴγυπτο ἀπό γονεῖς ἀσεβεῖς εἰδωλολάτρες. Καί ὅμως ἀπό τέτοιους γονεῖς, σά ρόδο ἀπό ἀγκάθια ἀνέθαλε ὁ Ἁγιος, δοῦλος ἐκλεκτός τοῦ Χριστοῦ. Ἐγεννήθη περί τό 250 μ.Χ.

Ὅταν μεγάλωσε, ἐδιάλεξεν ὡς ἐπάγγελμα τήν στρατιωτικήν σταδιοδρομία στίς τάξεις τοῦ ρωμαϊκοῦ στρατοῦ, πού ἐθεωρεῖτο τιμητικό γιά τήν τότε ἐποχή. Ὑπηρετοῦσε δέ στή Μικρά Ἀσία στό Κοτύαιο τῆς Φρυγίας, ἐκεῖ πού βρίσκεται ἡ σημερινή Κιουτάχεια. Ἀνάμεσα στοῦς συναδέλφους του ἐξεχώριζε γιά τό ἀνάστημα, τό κάλλος, τήν ἀνδρεία καί τή φρόνηση. Ἐξ αἰτίας αὐτῶν ἦταν γνωστός καί ἀγαπητός σέ πολλούς.

Κάποτε ὁ ἡγέρτης τῆς μονάδος του, ταξίαρχος Φιρμηλιανός, πῆρε ἐντολή νά μεταφέρει τό στρατεύμα στήν Βερβερία τῆ Βορείου Ἀφρικής. Κι αἰτία ὁ διωγμός ἐνάντια στοῦς Χριστιανούς, πού ἤγειρε ὁ αὐτοκράτωρ Μαξιμιανός, συνάρχοντας τοῦ Διακλητιανοῦ, τό 296.

Ὁ Μηνᾶς, μόλις πληροφορήθηκε τόν σκοπό τῆς ἐκστρατείας, ἀνανάκτησε γιά τό ἀσεβές πρόσταγμα καί ἐμίσησε τό στρατιωτικό ἐπάγγελμα. Ἀπέριψε ἀμέσως τήν στρατιωτική ζώνη καί λιποτάκτησε. Ἀνέβηκε σ' ἕνα ὄρος πάνω ἀπό τό Κοτύαιο, ὅπου ἀσκήτευε μόνος, προτιμώντας νά ζῆ μέ τὰ θεοῦ, παρᾶ νά ὑπηρετῆ τοῦς εἰδωλολάτρες διώκοντας τοῦς Χριστιανούς.

Στό ὄρος ὁ Μηνᾶς παρέμεινε ἀρκετόν καιρό, ὥσπου ἐξάγγισε τόν ἑαυτό του μέ προσευχές, ἀγρυπνίες καί νηστείες. Καί ὅταν πιά ἐστερεώθη στήν πίστη καί ἐνδυναμώθη ἡ καρδιά του μέ τόν ἐνθεο ζῆλο τοῦ Χριστοῦ, ἀναψε στήν ψυχή του ἡ φλόγα τῆς θείας ἀγάπης, ὁ πόθος νά μαρτυρησῆ γιά τόν Χριστό. Τότε ἀκριβῶς τοῦ ἀπεκαλύφθη, ὅτι ἦλθε πιά ὁ καιρός ν' ἀγωνιστῆ γιά τό οὐράνιο θραβεῖο.

Χωρίς δισταγμό ὁ Μηνᾶς, μιᾶ μέρα πού πανηγύριζαν οἱ εἰδωλολάτρες, κατέβηκε ἀπό τό ὄρος. Ἀφοῦ πῆγε ἐκεῖ στή συγκέντρωσή τους, ἐστάθηκε στό μέσο κι' ἐφώναξε δυνατά:

—Μάθετε πιά πῶς ἕνας εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός καί ὅτι ἐσεῖς λατρεύετε, δέν εἶναι παρᾶ ξύλα ἄλαλα καί ἀναίσθητα.

Μόλις ἄκουσαν τή φωνή του οἱ εἰδωλολάτρες, ἄφησαν τοῦς χοροῦς καί τὰ παιρνίδια τους καί συγκεντρώθηκαν κοντά του, νά δοῦν ποιός ἦταν. Καί θαύμασαν πραγματικά, πού τόλμησε νά παρουσιασθῆ μόνος αὐτός μέσα σέ τόσο πλήθος. Ὑπῆρχαν

φυσικά ανάμεσα σ' αυτό και Κρηπτοχριστιανοί, που χάριξαν πολύ και θαύμασαν την παρηγοία του.

Οι ειδωλολάτρες όμως λύσσαξαν. "Ωρμησαν εὐθὺς ἀπάνω του και τὸν συνέλαβαν. Σύροντάς τον δὲ και κτυπώντας τον τὸν ὠδήγησαν μπροστὰ στὸν ἡγεμόνα τῆς πόλεως Πύρρον, "που ἐκείνη τῆ στιγμή καθόταν σ' ἓνα θρόνο ὑψηλὸ και κοίταζε τὸ θέατρο.

Ὁ Πύρρος μόλις εἶδε τὸν Ἄγιο, τὸν εὐλαβήθηκε γιὰ τὸ σχῆμα και τὴν ἡλικία του. Ἦταν δὲ τότε ὁ Ἄγιος περίπου 50 ἐτῶν και ἡ ὄψη του ἐνέπνεε σεβασμὸ. Μὲ ἥρεμο τρόπο ὁ ἡγεμόνας τὸν ρώτησε, ἀπὸ ποιὰν χώρα εἶχε τὴν καταγωγή του και ποιὰν θρησκεία πρέσβευε.

Ὁ Ἄγιος τοῦ ἀπάντησε.

—Ὀνομάζομαι Μηνᾶς και κατὰγομαι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Κίποτε ἤμουνα στρατιώτης. Βλέποντας ὅμως τὰ βασάνα τῶν Χριστιανῶν, ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ἐσᾶς τοὺς ειδωλολάτρες, ἐγκατέλειψα τὸ ἀξίωμά μου και ἐξόδοσα κρυμμένος Χριστιανὸς εἰς τὸ ἕρος. Καὶ τώρα ἦρθα νὰ παρουσιαστώ και νὰ ὁμολογήσω μπροστὰ σὲ ὅλους πὼς ὁ Χριστὸς μου εἶναι Θεὸς ἀληθινός, γιὰ νὰ μὲ ὁμολόγησε κι Ἐκεῖνος ὡς δοῦλον Του στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, σύμφωνα μὲ τὸν λόγον Του: «Πᾶς ὅστις μὲ ὁμολογήσει ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω αὐτὸν κἀγὼ ἐμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (1).

Μόλις ἤκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἡγεμόν, ἐλύσσαξε και διέταξε νὰ φυλακίσουν τὸν Ἄγιο, ὥσπου νὰ σκεφθῆ μὲ τί μαρτύριον νὰ τὸν θανατώσῃ.

Ὅταν ἐξημέρωσε και διαλύθηκε ἡ πανήγυρις τῶν ειδωλολατρῶν, ὁ Πύρρος διέταξε νὰ ὀδηγήσουν τὸν Ἄγιο ἀπὸ τὴν φυλακὴν ἐμπρὸς του. Μόλις τὸν ἔφεραν τοῦ ἐξέθεσε κατηγορίες: Πρῶτον, ὅτι ἐγκλημάτισε μιλώντας μὲ τέτοια λόγια μπροστὰ σὲ τόσο πλῆθος. Καὶ δεῦτερον, ὅτι ἐγκατέλειψε τὴν ὑπηρεσία τοῦ Βασιλέως στὸ στράτευμα.

Ὁ Ἄγιος τοῦ ἀπάντησε:

—Ναί, ἡγεμόν ἔτσι πρέπει νὰ ὁμολογοῦμε τὸν Χριστό, φανερὰ και μὲ παρηγοία, γιὰτὶ εἶναι φῶς ἀληθινὸ. Καὶ ὅτε πρέπει νὰ φοβόμαστε ἐκείνους ποὺ ἀποκτείνουν τὸ σῶμα, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ δάψουν τὴν ψυχὴ. Πρέπει δὲ ἀκόμη νὰ τὸν κηρύττουμε και μὲ τὸ στόμα και μὲ τὴν καρδιά. «Καρδιά γὰρ πιστεύετε εἰς δικαιοσύνην στόματι δὲ ὁμολογεῖτε εἰς σωτηρίαν» (2).

Ἀκοώντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἡγεμόν, τοῦ εἶπε:

—Μηνᾶ, δὲν εἶσαι νέος ἀνόητος ποὺ νὰ μὴ καταλαβαίνης τὸ συμφέρο σου. Νά, εἶσαι σχεδὸν γέρος. Μὴ φέρνεσαι λοιπὸν

(1) Λουκᾶ, 12, 8°

(2) Ρωμαίους 10, 10.

ἀνόητα, καταφρονώντας τὴ γλυκεῖα ζωὴ και προτιμώντας τὸ θάνατο. Σκέψου σὰν φρόνιμος ἄνθρωπος κι' ἔλα νὰ ἐπικοινωνήσης μαζί με. Ἄν μᾶς ἀκούσης, θὰ ἔχης τὴν πρώτη σου θέση. Καὶ οἱ θεοί, ποὺ τοὺς ὕβρισες χθές, θὰ σὲ συγχωρήσουν.

Ἐπίσης ὁ βασιλέας θὰ σὲ τιμήσῃ.

Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἡγεμόνα ἐρέλασεν ὁ Ἄγιος και τοῦ εἶπε:

—Δὲν ὑπάρχει, ὦ ἡγεμόν, κανένα πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ κἀνῃ ν' ἀλλάξω γνώμη. Κανένα βασανιστήριον δὲ μπορεῖ νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Κι' ἂν θέλῃς νὰ τὸ δοκιμάσης στὴν πράξη, βάλε σ' ἐνέργειον ὅποιαν παιδεύση θέλεις. ἐγὼ δὲ θὰ σοῦ χρωστῶ γι αὐτὸ εὐγνωμοσύνη!

Ὁ Πύρρος, ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν πρόκληση, προστάζει τοὺς στρατιώτες:

—Συλλάβετε αὐτὸν τὸν μιὰρὸ και τανῦστε τον στὴ γῆ στὰ τέσσερα. Καὶ πάρτε θούνευρα νωπὰ και κτυπάτε τον ἀλύπητα. Ὅσπου νὰ ἰπολαύσῃ ἐκεῖνο ποὺ ζητᾶ.

Οἱ στρατιώτες ἔβαλαν εὐθὺς τὸ ἔργο μπροστὰ. Ὁ Ἄγιος ὅμως ἔδειξε τέτοιαν καρτερίαν και ὑπομονή, ποὺ νόμιζε κανεὶς πὼς κάποιος ἄλλον ἐτιμωρεῖτο κι ὄχι ἐκεῖνος. Ἐδειχνε ὅτι μὲ τὴν παιδεύση μᾶλλον εὐφραίνετο. Κουρασμένοι οἱ στρατιώτες μεταλλάχτηκαν διὸ τρεῖς φορὲς, μὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Φανέρωσεν ὁ Ἄγιος τέτοιαν ἀνδρεία, ποὺ ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἐθαύμασαν.

Κάποιος στρατιώτης, φίλος τοῦ Ἄγιου, Πηγάσιος τὸ ὄνομά του, βλέποντας κάποια στιγμή πὼς τὸ σῶμα τοῦ Μηνᾶ ἐπρόκειτο νὰ διασκορπιστῆ ἀπὸ τίς πληγές, πῆγε μὲ λύπη και τὸν παρακάλεσε:

—Δὲν βλέπεις, καιμένε, πὼς ἔχεις σχεδὸν διαλυθῆ; Οἱ σάρκες σου κολλοῦν στὰ λουριά και λίγη ὥρα θὰ πεθάνῃς ἀδίκᾳ. Πῆς μόνο μὲ τὰ χεῖλη πὼς θνησιάζεις. Ὁ Θεὸς σου, ποὺ γνωρίζει τὴν καρδιά σου, δὲ θὰ σοῦ τὸ καταλογίσῃ γιὰ πταίσμα. Δὲν θὰ τὸ κἀνῃς μὲ τὴ θέλησή σου, ἀλλὰ μόνο γιὰ τίς ἀφόρητες πληγές.

Μόλις ἤκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ἄγιος, τὸν κοίταξε μὲ βλέμμα ἀνστηρῶ και εἶπε:

Ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν! (3). Φύγε ἀπὸ σιμά μου, ἐχθρὲ τῆς ἀληθείας και ὄχι φίλε μου! Ἐγὼ στὸ Θεὸ μου μόνο θνησίασα και σ' Αὐτὸν μόνο θὰ θνησίασω, ποὺ εἶναι βοηθός μου και ρύστης μου. Ὅσο δὲ γιὰ τίς πληγές ποὺ λαμβάνω, μὲ βοηθᾶ νὰ τίς ἴπομένω μὲ χαρὰ και τρυφή.

(3) Ψαλμὸς 6, 9.

Βλέποντας όλα αυτά ο Πύρρος, επρόσταξε να τον δέσουν ψηλά, τεντωμένον ὄρθιο σὲ ξύλο, καὶ μὲ σιδερένια νύχια νὰ ξένουν τὸ σῶμα του, ὥσπου νὰ φανοῦν τὰ ἐντόσθιά του. Καὶ ἀφοῦ ἐκτελέστηκε ἡ διαταγή του, ὁ θηριώνυμος ἡγεμὼν ἐμπαιζοντας τὸν Ἄριο τοῦ εἶπε:

— Ἐγνώρισες τώρα, Μηνᾶ, λίγη παιδείωση στὸ σῶμα σου γιὰ νὰ φρονιμέψης ἢ θέλεις ἀκόμη νὰ προσθέσουμε κι ἄλλη τιμωρία, γιὰ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασή σου;

Ἦ Ἄριος τότε τοῦ ἀπάντησε:

— ὦ ἀνόητε, ποὺ θαρρεῖς πὼς θὰ μοῦ μεταβάλῃς τὴν πίστη μὲ τέτοια παιγνίδια! Στὸ ἐπαναλαμβάνω πὼς κανένα μαρτύριο δὲν μπορεῖ νὰ σαλεύσῃ τὴν ὁμολογία μου στὸ Χριστό.

Τότε ὁ Πύρρος διέταξε τοὺς στρατιῶτες νὰ τὸν ξένουν περισσότερο. Ταντόχρονα ἔλεγε στὸν Ἄριο:

— Ἄφησε, Μηνᾶ, τὴν κακὴν ἐπιμονὴ καὶ ὑποτάξου στὴ διαταγὴ τοῦ μεγάλου αὐτοκράτορα Μαξιμιανοῦ.

Ἦ Ἄριος τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ἐπειδὴ ἀγνοεῖς ποιὸς εἶναι ὁ βασιλιάς ποὺ πιστεύω, γιὰ αὐτὸ μὲ παροτρύνεις νὰ τὸν ἀπαρηθῶ καὶ νὰ ὑποταχθῶ σὲ φθαρτὸν ἐγκόσμιον βασιλέα. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀρνοῦμαι τὸν ἀληθινὸν βασιλέα, ποὺ χαρίζει ζωὴν καὶ πνοὴν σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς καὶ δίνει καὶ στοὺς βασιλεῖς τὴν ἐξουσία.

Βλέποντας ὁ Πύρρος τὴν ἐπιμονὴ τοῦ Ἄριου, ἠθέλησε νὰ τὸν προσελκύσῃ στὸ μέρος του μὲ τέχνασμα. Προσποιοῦμενος ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνονταν τὰ λεγόμενα τοῦ Ἄριου, εἶπε:

— Καὶ ποιὸς, Μηνᾶ, εἶναι αὐτὸς ποὺ δίνει ἐξουσία στοὺς βασιλεῖς καὶ εἶναι ὁ ἴδιος βασιλιάς ὅλης τῆς κτίσεως;

— Σ' αὐτὸ ὁ Ἄριος ἀπάντησε:

— Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς εἶναι ἀθάνατος καὶ σ' αὐτὸν ὑποτάσσονται ὅτι ὑπάρχει στὸν οὐρανὸ καὶ τὴν γῆ.

Ἦ Ἄριος πρόσθεσε:

— Καὶ δὲν ξέρεις, Μηνᾶ, πὼς γιὰ τὸ ὄνομα αὐτὸ ποὺ πρόσφερες, θυμῶνον οἱ βασιλεῖς καὶ προστάζουν νὰ σᾶς τιμωροῦμε ἀλύπητα;

Ἦ Ἄριος ἀποκρίθηκε:

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει οὔτε μὲ στενοχωρεῖ ἂν θυμῶνον οἱ βασιλεῖς. Ἐγὼ ἕνα σκοπὸν ἔχω; Νὰ πεθάνω σ' αὐτὴ τὴν ὁμολογία. Ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μὲ χωρήσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Οὔτε θλίψις, οὔτε διωγμός, οὔτε λύπη, οὔτε γυμνότης, οὔτε κίνδυνος, οὔτε μάχιμα (4).

— Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἄριου ἡ ἀγανάκτηση τοῦ τυρράνου ἐκορυφώθηκε. Ἐδῶσε ἀμέσως προσταγὴν στοὺς βασανιστὲς στρα-

(4) Ρωμαίους 8, 38.

τιῶτες νὰ πάρουν τρίχινους σάκκους καὶ νὰ τρίβουν μ' αὐτοὺς δυνατὰ τὸ ἐξεσμένο κορμὶ τοῦ Ἄριου. Ἐκεῖνος ὅμως ἀκαμπτος μολαταῦτα, τοῖς ἔλεγε:

— Σήμερον ξεντύνομαι τὸν δερμάτινον χιτῶνα τῆς ἀμαρτίας καὶ ντύνομαι τὸ φωτεινὸν ἔνδυμα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ!

— Βλέποντας ὁ δικαστὴς πὼς οὔτε μὲ τὸ βασανιστήριον ἔκεινο δὲ μπόρεσε νὰ λυρῖσῃ τὸν Ἄριο, επρόσταξε ν' ἀνάψουν λαμπάδες καὶ νὰ καίουν μ' αὐτὲς γύρω τὸ σῶμα του. Πάλι ὅμως δὲν κατώρθωσε τίποτε. Ὁ Ἄριος ἐθεωροῦσε παιγνίδι καὶ τὸ βασανιστήριον αὐτὸ καὶ τοὺς ἐχλεύαζε:

— Ἐχω τὸν Χριστὸ μου βοηθό, ποὺ μᾶς παρηγγεῖλε νὰ μὴ φοβοῦμεθα ἐκείνους ποὺ μᾶς κομματιάσουν τὸ σῶμα, μὰ τὴν ψυχὴ μᾶς δὲ μποροῦν νὰ βιάψουν.

Σὰν εἶδε ὁ Πύρρος πὼς κανένα μέσο δὲ μποροῦσε νὰ δαμάσῃ τὸν Ἄριο, επρόσταξε νὰ τὸν κατεβάσουν ἀπὸ τὸ ξύλο καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν ἐμπρὸς του. Τότε τοῦ εἶπε:

— Πές μου, Μηνᾶ, ποὺ ἀπέκτησες ὅλη αὐτὴ τὴν σοφία, ν' ἀποκρίνεσαι στὸ κάθε τι μὲ τόσην ἐτοιμότητα, ἐσὺ ἕνας τραχὺς στρατιώτης, συνηθισμένος μόνον πολέμους καὶ φόνους;

Φωτισόμενος ὁ Ἄριος ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ὁ Θεός μου, ἡ μόνη ἀληθινὴ σοφία, μὲ φώτισεν, ὡ δικαστά, νὰ ἐλέγχω τὴν ἀθωότητά σας. Αὐτὸς μὲ ἐδίδαξεν ἔτσι. «Ὅταν πηγαίνετε μπροστὰ σὲ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες ἐξαιτίας μου, μὴ μεριμνᾶτε πὼς ἢ τί θὰ μιλήσετε. Ἐκείνη τὴν ὥρα θὰ σᾶς δοθῇ σοφία, ποὺ δὲ θὰ μποροῦν ν' ἀντιμιλήσουν ἢ ν' ἀντισταθοῦν οἱ ἐναντιοί σας» (5).

Ἦ ἡγεμόνας ρώτησε:

— Ἦ ξέρε ὁ Χριστός σας ὅτι ἐμέλλετε νὰ τιμωρηθῆτε ἀπὸ μᾶς;

Ἦ Ἀπάντησεν τοῦ Ἄριου.

— Βέβαια τὸ γνώριζε, γιὰτὶ εἶναι παντογνώστης. Γνωρίζει τὰ πάντα ποὺ μέλλουν νὰ συμβοῦν.

Μὴ μπορώντας ὁ δικαστὴς νὰ τὸν ἀποστομώσῃ μὲ κανένα τρόπο, τοῦ εἶπε:

— Ἄσε, Μηνᾶ, τίς μωρολογίες καὶ χαριτολογίες, καὶ διάλεξε ἕνα ἀπ' τὰ δύο. Τὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ σου ἢ τὴ δικὴ μας συναναστροφή.

Ἦ Ἄριος τοῦ ἀπάντησε μεμιάς.

— Μὲ τὸν Χριστὸ μου ἤμουν, εἶμαι καὶ πάντοτε θὰ εἶμαι.

Ἦ Ἄριος τότε πρόσθεσε:

— Λυποῦμαι, Μηνᾶ νὰ σὲ θανατώσω, γιὰτὶ μοῦ φαίνεσαι

(5) Λουκᾶ 21, 15.

καλὸς ἄνθρωπος. Σοῦ παραχωρῶ μιᾶν ὥρα. ἄδεια, νὰ σκεφτῆς καλύτερα τὸ συμφέρο σου.

Ὁ Ἅγιος ὁμῶς τὸν ἀντίκοψε.

—Καὶ δέκα χρόνια νὰ μοῦ ὀρίσης, δικαστῆ, δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξω γνώμη. Τοῦτο μόνον γνώριζε. Θὰ κηρύττω πάντα τὸν Χριστὸ μου Θεὸν ἀληθινὸ, τοὺς δὲ δικούς σας θεοὺς θὰ ὀνομάζω, ὅπως καὶ πράγματι εἶναι, ξύλα κωφά, ἀναίσθητα καὶ δαίμονες ἀκάθαρτοι!

Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἁγίου ὁ Πύρρος ἐθύμωσε πολὺ. Καὶ πράσταξε, ἀφοῦ ῥίψουν στὴ γῆ τριβόλια σιδερένια, νὰ σῦρουν τὸν Ἅγιο ἐπάνω τους γυμνόν, ἐπὶ ἀρκετὴν ὥρα. Ὁ τρισόβλιος Μηνᾶς ἄνθεξε καὶ τὸ μαρτύριο ὑβρίζοντας τοὺς θεοὺς των. Ὁ ἡγεμῶν, θυμώνοντας ἀκόμη περισσότερο, διέταξε νὰ τὸν κτυποῦν μὲ βέργες ἀκαθερὲς στὸν τράχηλο, ἄλλοι δὲ νὰ τὸν μπατοῖζουν δυνατὰ στὸ πρόσωπο καὶ νὰ τοῦ λένε:

—Τίμα τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς βασιλεῖς.

Ὁ Ἅγιος ὡστόσο, παρόλα αὐτὰ, ἔχαιρε ψάλλοντας:

—Παρανόμους ἐμίσησα, τὸν δὲ νόμον Σου ἠγάπησα (6)

Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τοῦ ἡγεμόνος, ὀνομαζόμενος Ἡλιόδωρος, θέλοντας νὰ φανῆ εὐάρεστος σ' αὐτόν, τὸν συμβούλεψε:

—Κυρίε μου, γνώριζε πῶς αὐτὸ τὸ μιᾶρον γένος τῶν Χριστιανῶν εἶναι πολὺ φιλόνηκο καὶ ἰσχυρογνώμον. Μὲ τίποτα δὲν καταπιέθεται. Γιὰ ν' ἀπαλλαγῆς ἀπ' αὐτόν, δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, παρὰ νὰ διατάξῃς νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν κι ἔτσι νὰ λάβῃ τὸ τέλος ποῦ τοῦ ἀρμόζει.

Ἀκούοντας αὐτὰ ὁ δικαστῆς καὶ πιστοποιώντας τὸ ἀμετάθετο τῆς γνώμης τοῦ Ἁγίου, ἔγραψεν ἔτσι τὴν ἀπόφασιν:

Μη ν ἂ ν τὸ ν Αἰ γ ῦ π τ ι ο, ποῦ ὕβρισε τοὺς μεγάλους θεοὺς, προστάζω νὰ ἀποκεφαλίστῃ.

Ὅταν κοινοποιήθηκε ἡ ἀπόφασιν, πολλοὶ φίλοι τοῦ Μηνᾶ προσέτερεξαν μὲ λύπη καὶ τὸν παρακαλοῦσαν:

—Μὴ μᾶς καταφρονήσης, Μηνᾶ! Θυμήσου τοὺς φίλους, τοὺς δικούς σου καὶ τὸ ἀξίωμά σου. Μὴ περιφρονήσης τὴ γλυκειὰν αὐτῆ ζωὴ προτιμώντας τὸν θάνατο. Μετανόησε, γιὰ νὰ σὲ ἔχομε ξανά κατ' ἑμᾶς.

Αὐτὰ καὶ περισσότερα ἔλεγον στὸν Ἅγιο οἱ στρατιῶτες, παλαιοὶ συνάδελφοι καὶ φίλοι του, προσπαθώντας νὰ μεταβάλουν κατὰ τὴν ὁσιατὴ στιγμὴ τὴ γνώμη του. Ὁ Ἅγιος ὁμῶς, θεωρώντας τὴς προτροπὰς αὐτὰς δαιμονικὰ καὶ σὰ φιδιοῦ φαρμάκι, τοὺς κατακεραύνωσε ἀσπληρὰ μὲ τέτοια λόγια:

—Φύγετε ἀπὸ μπροστά μου, θεομάχοι! Συνετισθῆτε μᾶλλον οἱ ἴδιοι καὶ ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὴν πλάνη τῶν εἰδώλων. Ἡ

(6) Ψαλμὸς 118, 113.

προσκαιρὸς ζωὴ σὲ λίγῳ παρέρχεται καὶ θὰ κληρονομήσετε αἰώνιον κόλαση σεῖς, οἱ βασιλιάδες καὶ οἱ ἄρχοντές σας.

Βλέποντας οἱ στρατιῶτες πῶς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν μεταπίσουν, τὸν ὠδήγησαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, γιὰ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. Στὴν πορεία ὁ Ἅγιος πρόσεξε μερικὸς φίλους του Κρητοχριστιανούς καὶ τοὺς ἐξέφρασε μυστικὰ τὴν ἐπιθυμίαν του. Μετὰ τὸν ἀποκεφαλισμὸν του, νὰ παραλάβουν τὸ σῶμα του καὶ νὰ τὸ μεταφέρουν εἰς τὴν πατρίδα του τὴν Αἴγυπτο.

Μόλις ἔφτασαν στὸν τόπον τῆς καταδίκης, ὁ Ἅγιος ὕψωσε τὰ χέρια στὸν οὐρανὸν καὶ προσευχήθηκε λέγοντας:

—Δέσποτα Θεέ μου, Σὲ εὐχαριστῶ ποῦ με καταξίωσες νὰ γίνω κοινωνὸς τῶν παθημάτων Σου. Σ' εὐχαριστῶ ποῦ δὲν ἐπέτρεψες νὰ με κερδίσουν οἱ ἀντίχριστοι, ἀλλὰ με φύλαξες ὡς τὸ τέλος σταθερῶν εἰς τὴν ὁμολογίαν Σου. Τώρα Σὲ παρακαλῶ, παραλαβε τὴν ψυχὴν μου καὶ καταξίωσέ με εἰς τὴν βασιλείαν Σου τὴν ἐπουράνιον. Καὶ παραχώρησέ μου χάριν, νὰ βοηθῶ ἐξ ὀνόματός Σου, ὅσους θὰ με ἐπικαλοῦνται.

Αὐτὰ ἀφοῦ εἶπεν ὁ Ἅγιος, ἐγονάτισε καὶ ὁ δῆμιος τοῦ ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν. Ἦταν ἡ 11η Νοεμβρίου.

Μετὰ τὸν ἀποκεφαλισμὸν τοῦ Ἁγίου, οἱ εἰδωλολάτρες ἐπήραν τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ ὑπόλοιπον σῶμα καὶ τὰ ἔριξαν εἰς τὴν φωτιά. Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἁγίου μετέβη εἰς τόπους φωτεινούς, εἰς τόπους ἀναπαύσεως, εἰς χεῖρας τοῦ ζῶντος. Θεοῦ τὸ δὲ ἄριον καὶ τίμιον σῶμα του, ἀφοῦ παρεδόθη εἰς τὴν φωτιά, ἄλλο μὲν κατεκάη ἄλλο δὲ ἀπέμεινε. Τὸ τελευταῖον αὐτὸ, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολήν του, τὸ παρέλαβαν φίλοι του Κρητοχριστιανοὶ καὶ ἀφοῦ τὸ τύλιξαν μὲ ὄθονια καὶ μύρα, τὸ μετέφεραν εἰς τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἅγιος ἔλαβε χάριν ἀπὸ τὸν Κύριον νὰ ἐπιτελῆ ἐξαισια θαύματα. Ἀπ' αὐτὰ ἀναγράφουμε μερικὰ γιὰ ψυχικὴν ὀφέλεια τῶν ἀναγνωστῶν.

✠ ✠ ✠
ΚΑΠΟΙΟΣ Χριστιανὸς ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, μεταβαίνοντας εἰς τὴν πανήγυριν τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, κατέλυσε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Ὁ ξενοδόχος, ποῦ τὸν ἀντελήφθη ὅτι εἶχε χρήματα μαζί του, ἐσηκώθη κατὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ τὸν σκότωσε. Ἐπειτα, ἀφοῦ κομμάτισε τὰ μέλη του, τὰ ἔβαλε σ' ἕνα ζεμπόλι καὶ τὰ ἐκρέμασε, ἀναμένοντας νὰ ξημερώσῃ, γιὰ νὰ τὰ ἐξαφανίσῃ.

Ἐνῶ ὁμῶς ὁ φονιάς θρυσκόταν σὲ ἀγωνία καὶ μερίμνα, πῶς ποῦ καὶ πότε νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ μέλη τοῦ σκοτωμένου χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανεὶς, νάσων καὶ τοῦ παρουσιάζεται ὁ Ἅγιος Μηνᾶς ὡς στρατιώτης καβαλλάρης καὶ τὸν ρωτᾷ τί ἐγινε ὁ ξένος ποῦ κατέλυσε εἰς τὸ πανδοχεῖο του τὴ νύχτα. Ὁ ξενοδόχος προσποιεῖται παντελῆ ἀγνοία. Τότε ὁ Ἅγιος κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ ἄλογο μῆλκε εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας καὶ πῆγε εἰς τὸν φονιά καὶ τοῦ εἶπε:

—Ποιὸς εἶναι αὐτός;

Ἐντροφος ὁ ξενοδόχος ἔμεινε ἄφωνος καὶ ρίχτηκε σὰν πτώμα ἐλεεινὸ στὰ πόδια τοῦ Ἁγίου. Ὁ Ἅγιος, ἀποὺ συνήμοσε ὅλα τὰ μέλη τοῦ σκοτωμένου, προσευχήθηκε καὶ τὸν ἀνέστησε.

Ὁ νεκρὸς σηκωμένος σὰν ἀπὸ ὕπνο βαθύ, θυμήθηκε ὅσα ἔπαθε ἀπὸ τὸν ξενοδόχο. Ἐδόξασε τὸν Θεὸ πού τὸν ἀνεζώωσε καὶ ἐπροσκυνοῦσε εὐχαριστώντας τὸν φαινόμενο στρατιωτῆ, σὰν αἰτία τῆς ἀναστάσεώς του. Ἀποὺ σηκώθηκε στὰ πόδια του καὶ ὁ φονιάς, ὁ Ἅγιος τοῦ πήρε τὰ κλεμμένα χρήματα καὶ δινοντάς τα πίσω στὸν ἀναστημένο, τοῦ εἶπε:

Πήγαινε, ἀδελφέ στὸ ταξίδι σου.

Κατόπι, ἀποὺ ἐστράφη πρὸς τὸν φονιά, τὸν ἔδειρε ὅπως τοῦ ἄξιζε. Ἐκείνος, πεσμένος στὰ πόδια τοῦ Ἁγίου, τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν συγχωρήσει. Τελικὰ ὁ Ἅγιος, ἀποὺ τὸν ἐνουθέτησε ἀρκετὰ, τὸν ἐσυγχώρησε. Προσευχήθηκε ἐπὶ τόπου ἐκεῖ γιὰ λογαριασμό του, ἀνέβηκε ὕστερα στὸ ἄλογο καὶ ἔβηκε ἄφαντος. Τότε ἀντελήφθη ὁ ξενοδόχος πὼς ἦταν ὁ Ἅγιος Μηνᾶς, στὸ πανηγύρι τοῦ ὁποίου πήγαινε νὰ προσκυνήσῃ ὁ ξένος.

✠ ✠ ✠

ΚΑΠΟΙΟΣ πλούσιος Χριστιανὸς ὑποσχέθηκε νὰ κάμῃ δίσκον ἀσημένιο στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου. Πῆγε λοιπὸν σ' ἓνα χρυσοχό καὶ παρήγγειλε νὰ τοῦ κατασκευάσῃ δυὸ δίσκους. Στὸν ἓνα νὰ γράψῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου καὶ στὸν ἄλλο τὸ δικό του. Ὅταν κατασκευάσθηκαν οἱ δίσκοι, βλέποντας ὁ δωρητὴς ὅτι ὁ δίσκος τοῦ Ἁγίου ἦταν λαμπρότερος καὶ ωραιότερο γὰρ τὸν δικό του, τὸν κράτησε γιὰ λογαριασμό του καὶ παράδωσε στὴν ἐκκλησίᾳ τὸν ἄλλο. Ταξιδεύοντας κάποτε μὲ πλοίο, τὴν ὥρα τοῦ δείπνου ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἔφερε στὴν τράπεζα τὸν δίσκο μὲ τὴν ἐπιγραφή τοῦ Ἁγίου γεμάτον φαγητὰ. Ἐκείνος δὲ ἤρχισε νὰ τρώῃ ἀπὸ τὰ φαγητὰ τοῦ δίσκου χωρὶς καμιᾶν εὐλάβειο.

Ὅταν ἐσηκώθη ἡ τράπεζα, πήρε ὁ ὑπηρέτης τὸν δίσκο γιὰ νὰ τὸν πλύνῃ στὴ θάλασσα. Τυχαῖα ὁμως τοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ βούλιαξε στὸ βυθό. Πρόσεξε τότε ὁ ὑπηρέτης καὶ θέλοντας νὰ τὸν συκρατήσῃ, ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ αὐτός. Ὁ κύριό του, βλέποντας αὐτὰ, ἐλεεινολογοῦσε τὸν ἑαυτοῦ του καὶ ἔλεγε:

— Ἄλλοίμονο, σ' ἐμὲ τὸν ἄθλιο! Γιατὶ μὲ τὸ ἐπιθυμήσω τὸν δίσκο τοῦ Ἁγίου, ἔχασα μὲ τὸν δίσκο καὶ τὸν δοῦλο μου. Ἄλλὰ ὑπόσχομαι, Θεέ μου, ὅτι ἂν βρῶ ἔστω καὶ τὸ λείψανο τοῦ δούλου μου, θὰ δώσω στὸν Ἅγιο καὶ τὴν ἀξία τοῦ δίσκου, πού βούλιαξε στὴ θάλασσα.

Ἀποὺ θῆκε λοιπὸν ἀπὸ τὸ πλοιάριο, περιμένε στὴν ἀκρογιαλιά νὰ δῇ ἐκβραζόμενο τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ δούλου του. Ἄλλ' ὠ τοῦ θαύματος! Βλέπει ξαφνικὰ τὸν δοῦλο του νὰ βγαίνει ζωντανὸς ἀπὸ τὴ θάλασσα, κρατώντας στὰ χέρια του καὶ τὸν

δίσκο τοῦ Ἁγίου. Ὅσοι βρισκόνταν μέσα στὸ πλοίο, βῆκαν ἔξω ὅλοι μονομιᾶς καὶ βλέποντας τὸν δοῦλο μὲ τὸν δίσκο στὰ χέρια του, ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεό. Συγχρόνως δὲ ρωτοῦσαν καὶ τὸν δοῦλο, μὲ τί τρίτου ἐσώθη ἀπὸ τὴν θάλασσα. Κι ὁ δοῦλος τοὺς διηγήθηκε τὰ ἑξῆς:

Εὐθὺς πού ἔπεσα στὴ θάλασσα, παρουσιάσθηκαν μπροστά μου τρεῖς ἄνθρωποι ὠραῖοι κατὰ τὴν ὄψη. Ὁ μεγαλύτερός των στὴν ἡλικία ἦταν ντυμένος στὰ στρατιωτικά, ὁ δεύτερος ἦταν ἡμορφος νέος καὶ ὁ τρίτος διάκονος. Αὐτοὶ οἱ τρεῖς ἄνθρωποι μὲ πήραν ἀπὸ τὸν βυθὸ τῆς θαλάσσης καὶ περπατώντας μαζί μου χεῖς καὶ σῆμερα, ἐφθάσαμεν ἔως ἐδῶ.

Τὸ θαῦμα διαφημίστηκε παντοῦ καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ δοξάζεται μέχρι σήμερα ὁ Χριστός, πού τιμᾶ κατὰ τέτοιον τρόπο τοὺς Ἁγίους Του. Οἱ τρεῖς ἄνθρωποι πού ἔσωσαν τὸν ὑπηρέτη ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης ἦσαν: ὁ μεγαλύτερος κατὰ τὴν ἡλικία ὁ Ἅγιος Μηνᾶς ὁ ἡμορφος νέος ὁ Ἅγιος Βίκτωρ καὶ ὁ διάκονος ὁ Ἅγιος Βικέντιος. Ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἐορτάζονται καὶ οἱ τρεῖς τὴν ἴδια μέρα, στίς 11 Νοεμβρίου, τὴ μέρα πού μαρτύρησαν. Ὁ Ἅγιος Βίκτωρ μαρτύρησε τὸ 160 μ.Χ., ὁ Βικέντιος τὸ 235 καὶ ὁ Μηνᾶς τὸ 296.

✠ ✠ ✠

ΜΙΑ γυναῖκα πού πήγαινε στὸ προσκύνημα τοῦ Ἁγίου, ἐκβιαζόταν στὸ ὄροιο ἀπὸ κάποιον γιὰ αἰσχρὴ πράξη. Τότε ἐκείνη ἐπεκαλέστηκε τὸν Ἅγιο νὰ τὴν συνδράμῃ. Καὶ ὁ Ἅγιος δὲν τὴν παρέβλεψε. Καὶ τὴν ἴδιαν ἐβούλαξε καθαρὴν καὶ ἀμόλυντη, καὶ τὸν ἐκβιαστὴν ἐτιμώρησε καὶ διεπόμπησε.

Ὁ ἐκβιαστής, ἀποὺ ἔδωσε τὸ ἄλογο στὸ πόδι του, ἐπροσπαθοῦσε νὰ βιάσῃ τὴ γυναῖκα. Τὸ ἄλογο ὁμως ἐξαργιώθηκε κατὰ τὸν κρυφὸν τῆς καὶ ἔτρεχε μανιασμένο, σέροντας ξοπίσω του καὶ κείνον κατὰ γῆς. Δὲν σταμάτησε δέ, παρὰ μόνο σὰν ἔφτασε στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου. Ἀπέξω ἐκεῖ ἐχρεμέτιζε δυνατὰ. Πολλοὶ ἄνθρωποι πού βρισκόνταν ἐκεῖ γιὰ τὴ γιορτῆ, ἀκούοντας τὸ ἐπίμονο χρεμέτισμα τοῦ ἀλόγου βῆκαν ἔξω νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Πήγαιναν δὲ πρὸς τὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ ἄλλο πολὺ πλῆθος Χριστιανῶν.

Βλέποντας ὁ ἐλεεινὸς ἐκβιαστής τὴ συνάθροιση τόσον λαοῦ καὶ φοβούμενος μὴν πάθει μεγαλύτερο κακὸ ἀπὸ τὸ ἄλογο, πού ἦταν ἀκόμη ἐξαργιωμένο, ἐξομολογήθηκε τὴν ἁμαρτία του μπροστὰ σὲ ὅλους. Εὐθὺς τότε ἠσύχασε καὶ τὸ ἄλογο καὶ στάθηκε μὲ ἡμερότητα. Ἀποὺ ἔλυσε τότε τὸ πόδι του ἀπὸ τὸ ἄλογο, μῆκε στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου καὶ ἀποὺ πρόσπεσε στὴν ἁγίαν εἰκόνα του, παρεκάλεσε νὰ μὴν τὸν ἀφήσῃ ἄλλοτε νὰ πέσῃ σὲ παρόμοιον πειρασμό.

✠ ✠ ✠

ΑΛΛΟΤΕ πάλι παρέμειναν στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου ἕνας κουτσὸς μιὰ ἀλαλη γυναῖκα καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀσθενεῖς, γιὰ νὰ πύ

-12-

ρουν γιατρεία από τον Άγιο. Κατά τα μεσάνυχτα, ενώ όλοι οι άρρωστοι κοιμόνταν, παρουσιάστηκε ο Άγιος στον κουτσό και του είπε:

— Πήγαινε τώρα, ποδ είναι ήσυχια, πιάσε το έπανωφόρι της άλλλης γυναικας και θά γιατρευτήης.

Έτσι έκαμε ο κουτσός. Πήγε σιγά-σιγά και αφαιρέσε το έπανωφόρι της βουβής. Εκείνη όμως ταράχτηκε άμέσως κι ανατινάχτηκε. Άμέσως δέ έλύθηκε ή γλώσσα της και κατηγορούσε τον κουτσό ότι την ενόχλησε. Έκείνος δέ πάλι έπειδή έννοιωσε ντροπή για τα λόγια της γυναικας, σηκώθηκε στα πόδια του κι άρχισε νά τρέχη...

Τότε ένώμισαν κι οι δυο το χαριέστατον θαύμα ποδ τους έγινε από τον Άγιο κι' έδόξασαν τον Θεό.

ΕΝΑΣ Έβραϊός είχε φίλον Χριστιανόν, ποδ του έμπιστευόταν μεγάλα ποσά, κάθε φοράν ποδ ταξίδευε σέ μακρυνόν τόπο. Σ' αυτόν έμπιστεύτηκε την τελευταίαν φορά ένα πορτοφόλι με πεντακόσια νομίσματα. Ο Χριστιανός όμως έβαλε κατά νουν νά καταχραστή την έμπιστοσύνη του Έβραίου και νά σφτεριστή τα χρήματά του. Έτσι, όταν εκείνος επέστρεψεν από το έξω-τερικό και έζήτησε το πορτοφόλι του, άρνήθηκε ότι έλαβε τέτοιο πράγμα. Ο Έβραϊός, ποδ δέν ήλιπιζε τέτοιαν συμπεριφορά από τον φίλο του, στενοχωρήθηκε πολύ και κόντευε νά χάση το λογικό του. Όταν κάπως συνήλθε, έκαμε την άκόλουθο πρόταση στον Χριστιανό. Έπειδή δέν ύπήρχε μάρτυρας κατά την παραλαβή των χρημάτων, νά φανερωθή μέσον του Άγιου Μηνά ποιδς είχε το δέικο. Ο Χριστιανός δέχτηκε την πρότασι και πήγαν οι δυο μαζί στο ναό του Άγιου.

Έκεί ο Χριστιανός χωρίς δισταγμό κι' άρροπορία έκαμεν όρκο και βεβαίωσε την άρνηση της παρακαταθήκης. Μετά τον όρκο βγήκαν κι' οι δυο από τον ναό κι ανέβηκαν σ' άλογά τους, για νά γυρίση ο καθένας στο σπίτι του. Το άλογο όμως του Χριστιανού κατεχόταν από μιάν νευρικότητα και άτακτούσε. Έξαγριωνόταν ενάντια στον άφέντη του, σιεκόταν στα πσινά του, δάγκανε το χαλινάρι και φοβέριζε νά τον γκρεμίση, νά τον σκοτώση. Σε μιá στιγμή τον πέταξε στη γή, χωρίς όμως νά τον βλάβη. Έχάθηκαν μόνο το μαντήλι του, το κλειδί του κι' ή χρυσή του σφραγίδα. Έπειτα, αφού ξαναίππενσε έπροχωρούσε μαζι με τον Έβραϊο. Εκείνος ο καημένος, μη ύποφέροντας τη ζημιá των χρημάτων, ήταν λυπημένος κατάκαρδα και στέναζε σ' όλο τον όρμό.

Όταν προχώρησαν αρκετά, ο Έβραϊός θέλοντας νά πιάση με το καλό τον Χριστιανό, ίσως μεταμεληθή και το έπιστρέψη τα χρήματα, σ' ένα μέρος κατάλληλο του πρότεινε νά κατέβουν από τ' άλογα, για νά πάν ψωμί. Μόλις όμως άρχισαν νά τρώνε, έφάνη νά ξερχεται σ' αυτούς ο ύπηρέτης του Χριστιανού, κρα-

τώντας στο ένα χέρι το πορτοφόλι του Έβραίου και στο άλλο το κλειδί με το μαντήλι του. Βλέποντας αυτά ο Χριστιανός τάχασε και ρώτησε τον ύπηρέτη.

— Τι είναι αυτά;

Έκείνος του άπάντησε:

— Ένας ίσπκας φοβερός πέρασε από την κυρά μου και δινοντάς της το κλειδί με το μαντήλι σου, της είπε:

«Στείλε με μεγάλη ταχύτητα το πορτοφόλι του Έβραίου, για νά μη κινδυνέψη ο άντρας σου». Άμέσως τότε εκείνη μου τα παρέδωσε και, σύμφωνα με την έντολή της, σου τα φέρνω.

Ο Έβραϊός τότε, όλος χαρά, παρεκίνησε τον Χριστιανό νά έπιστρέψουν άμέσως στον Άγιο. Εκεί δέ, ο μέν Έβραϊός παρεκίλει νά βαπτισθή, ο δέ Χριστιανός ζητούσε συγχώρηση για την ψευδορκία, με την όποιαν παρέφρισε τον Θεό. Έλαβαν δέ και οι δυο εκείνο ποδ ζητούσαν. Ο Έβραϊός έδέχθη το Άγιον Βάπτισμα κι' έγινε μέλος της Έκκλησίας του Χριστού. Ο Χριστιανός πήρε άφρεσι για το κρίμα της ψευδορκιας και της κακής σκέψης νά σφτερισθή τα ξένα χρήματα. Έτσι επέστρεψαν άμφοτέροι στα σπίτια τους χαίροντας και δοξάζοντας τον Θεό.

Στα 1826, την εποχή του τρόμου και των σφαγών της Έλληνικής Έπαναστάσεως, οι Τούρκοι κάτοικοι του Ηρακλειου της Κρήτης έπιβουλεύθηκαν τη ζωή των Χριστιανών συμπολιτών των. Έσκέφθησαν ως κατάλληλην εύκαιρία νά κορσουν την αίμοδιφια του την ήμέρα του Πάσχα, όταν θά βρίσκονταν συγκεντρωμένοι οι Χριστιανοί για τον εκκλησιασμό στον Μητροπολιτικό Ναό του Άγιου Μεγαλομάρτυρος Μηνά. Το Πάσχα, έπεσε τότε στις 18 Άπριλιου. Για νά παροπλανήσουν οι συνωμότες τις διοικητικές άρχές, έβαλαν φωτιά σέ διάφορα σημεία της πόλεως μοκρνά από την Μητρόπολι. Και όταν πιά είχαν άρχισει ή Άναστάσιμη Λειτουργία και διαβαζόταν τον Ίερόν Έυαγγέλιο, μανιάδη τουρκικά στίφη περιεκόκλωσαν τον λαό, έτοιμοι νά έφορμήσουν για το άποτρόπαιο έργο της σφαγής.

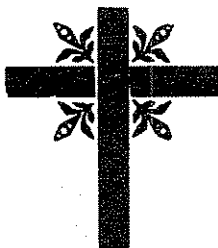
Σαφνικά όμως εκείνη τη στιγμή παρουσιάστηκε ανάμεσα τους ένας καβαλλάρης μεσήλικας με γυμνό ξίφος, ποδ περιέτρεχε το ναό και τους απόδιωχνε. Φοβισμένοι οι αίμοβόροι βάρδοροι το βάλανε στα πόδια κι' έτσι εματαιώθηκαν οι καταχθόνιοι σκοποί τους. Ο παλιός γέροντας δέν ήταν άλλος από τον Μεγαλομάρτυρα Μηνά.

Οι Τούρκοι, εξαιτίας του σκοτούς και της συγχύσεως, έξέλαβαν τον Άγιο ως τον πρώτο από τους προκρίτους και πώς ήταν σταλμένος από το Διοικητή για νά ματαιώση τη σφαγή. Γι' αυτό πήγαν στο Διοικητή για νά διαμαρτυρηθούν. Ο Διοικητής όμως δέν ήξερε τίποτα. Διαπιστώθηκε ακόμα πώς ούτε

κι' ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς προκρίτους εἶχε ἀπομακρυνθῆ τῇ νύχτι ἐκεῖνη ἀπὸ τὸ σπίτι του. Κατάλαβαν τότε ὄλοι πῶς ἐπρόκειτο γιὰ θανατοουργή ἐπέμβασι τοῦ πολιούχου τῆς πόλεως Ἁγίου Μηνᾶ. Διέδωσαν μάλιστα τὸ θαῦμα οἱ Τούρκοι, πὸν στὸ ἐξῆς κατεῖχοντο ἀπὸ δέος καὶ εὐλάβεια πρὸς τὸν Ἅγιον, μερικοὶ δὲ ἀπὸ αὐτοὺς προσέφεραν κάθε χρόνον καὶ διάφορα δῶρα στὸ ναὸ του.

Τὰ θαύματα αὐτὰ εἶναι σταχυολογημένα ἀπὸ τὸν Ἱερό Συναξαριστὴ καὶ μεταγλωττισμένα στὴ σύγχρονον νεοελληνικὴ γλῶσσα. Δὲν εἶναι ὅμως τὰ μόνα θαύματα πὸν ἐπετέλεσεν ὁ Ἅγιος ὡρὸ ἄλλα ἀναφέρονται σὺς διηγήσεις τοῦ λαοῦ, τόσο στὴν ἰδιαιτέρη του πατρίδα τὴν Αἴγυπτον, ὅσο στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Κύπρον, κυρίως δὲ θεραπείες ἀρρώστων. Ὁ Ἅγιος θεωρεῖται εἰδικὸς γιὰ τὴ θεραπεία τῆς σπλήνας.

Στὴν Ἑλλάδα ὁ Ἅγιος ἔχει μοναστήρια στὴν Αἴγινα καὶ τὴ Χίο, ναοὺς δὲ ἀρκετοὺς. Πιὸ σπουδαῖοι ἀπ' αὐτοὺς ἐκεῖνοι τοῦ Ἱεροκλείου τῆς Κρήτης καὶ τῆς Θεσσαλονίκης. Στὴν Κύπρον, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φερώνυμο Μονὴ πὸν ἀνακαινίστηκε σὲ γυναικεία ἀπὸ 1965, ὑπάρχουν νεοὶ σὲ ὄνομα τοῦ Ἁγίου στὴ Λάπηθο, τὸ Γέρι καὶ τὸ Νέον χωριὸ τῆς Πάφου. Γιορτάζεται δὲ σὺς 11 Νοεμβρίου.

ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ ΟΙΚΟΙ
ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΜΗΝΑ

ΠΟΙΗΜΑ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ
ΛΕΟΝΤΙΟΥ Χ' ΚΩΣΤΑ

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ

Τὸν ἐξ Αἰγύπτου ἀθλοφόρον γενναιότατον,
Καὶ τῆς Μονῆς ἡμῶν προστάτην κραταιότατον
Εὐφημοῦμέν σε, Μηνᾶ, φαλμοῖς καὶ ἔμνοις.
Τοῦ γὰρ Κτίστου στρατιώτης ὢν πανάριστος
Ἐκδιώκεις τοῦ ἐχθροῦ στίφη παμβέβηλα.
Καὶ σοὶ κράζομεν: Χαῖρε, Μάρτυς πολύθαλε.

Ἄνοιξόν μου τὸ στόμα, τρισαγία Θεότης, Μηνᾶν τὸν ἀθλητὴν ὅπως μέλψω (ἐκ γ') τῆς Αἰγύπτου γόνον ἐκλεκτῶν, καὶ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μύστιον ἀριστον, ἐγκώμιον δὲ τούτῳ ἐπαξίως πλέξω:

Χαῖρε, τὸ θέμμα τῆς Νειλοχώρας—
Χαῖρε, τὸ στέμμα τῆς Ἐκκλησίας.
Χαῖρε, δυσσεβῶν γεννητόρων δάκινθε,
Χαῖρε, σταφυλή, ἣν παρήγαγον ἄκανθαι.
Χαῖρε, φίλε ἀξιάγαστε τοῦ Υἱοῦ ἐν οὐρανοῖς,
Χαῖρε, ἐνθερμε ὑπέρμαχε ὑπαρχόντων ἐν δεινοῖς.
Χαῖρε τοῦ Ναζωραίου ἀριστεῖς στρατηλάτης.
Χαῖρε τῶν ἀσθενούντων ἀντιλήπτω προστάτης.
Χαῖρε ἀλλὲ σημαίνων τὴν ἔγερσιν,
Χαῖρε δαυλὲ πυρσεύων τὰ πέρατα.
Χαῖρε δι' οὗ ἐδραιοῦται ἡ πίστις,
Χαῖρε δι' οὗ ἐξυψοῦται ὁ Κτίστης.
Χαῖρε, Μάρτυς πολύθαλε.

Β λέπων τῶν σῶν γονέων, δυσσεβῆ πολιτείαν, σὺ ἄλλην ἀνεξήτησας τριβόν. Διδαχὴν δ' ἀγνήν ἐνωτισθεὶς, τὴν πρὸς τὰ ἄνω κλίμακα ἐπόθησας, αἰρούμενος Θεάνθρωπον ξοάνων ὀλυμπίων, ψάλλων.

Ἄ λ λ η λ ο ῦ ἰ α.

Γέγονας τοῦ Κυρίου, ἐν κρυπτῷ θιασώτης, ὡς σύνοδος Νικαὶᾶς πάλαι· πανοπλίαν μὲν φέρων ἔθνῶν, ἐν καρδίᾳ δὲ Χριστὸν κρύβων ἀνακτα. Προαίρεσιν θαναμάζοντες ἀρίστην, σοὶ δοῶμεν οὕτω :

Χαῖρε ὁ θράχος τῆς εὐσεβείας,
Χαῖρε τὸ ἄνθος τῆς εὐλαβείας.
Χαῖρε Ἄθλοφόρος Χριστοῦ ὁ διάσημος.
Χαῖρε ὁ λαμπρὸς Ἐκκλησίας διάκοσμος.
Χαῖρε ὅτι ἀξιώματα κατεφρόνησας ἔθνῶν.
Χαῖρε ὅτι εἰς σκηνώματα ἐγκατέστης οὐρανῶν.
Χαῖρε τῆς εὐσεβείας μεγαλώνυμος κήρυξ,
Χαῖρ τῆς ἀσεβείας ἀπτηνῆς καταπέλτης.
Χαῖρε στερεὸν τῆς πίστεως πρόμαχε,
Χαῖρε φρουρὸν τῆς τάξεως ἄριστε.
Χαῖρε Χριστοῦ ἐκλεκτὸν στρατιῶτα.
Χαῖρε πιστῶν λεγεῶνων ἐπόπτα.

Χαῖρε, Μάρτυς πολύαθλε.

Δρῖνον ὡσπερ τεῖχος, ἡ ἀνδρεία σου Μάρτυς, τὰ στίφη πολεμίων τροποῦνται Ἀναθέμενος ἐλπίδα εἰς Χριστόν, ὃν μυχίοις στέρνοις ἐκρυβες. Αὐτῷ δ' αἶν τὸν θρίαμβον ἀνήκοντα ἐδόκεις λέγων :

Ἄ λ λ η λ ο ῦ ἰ α.

Ερυγες ἐν τῷ ὄρει, διωγμὸν τῶν τυράννων, κατὰ πιστῶν Χριστοῦ πολεμουμένων ἐφημέρους δάφνας ἀφιεῖς, ἵνα ἀφθάρτον στέφους γένη ἄξιος. Ἡμεῖς δὲ θεωροῦντές σε ὡς ἥρωα, ἀναβοῶμεν.

Χαῖρε ὀπλίτα τοῦ Θεοῦ Λόγου,
Χαῖρε πολίτα Σιδῶν τῆς Ἰνω.
Χαῖρε τῶν πολέμων ἡγέτα ἀήττητε.
Χαῖρε τῆς εἰρήνης εὐχέτα θερμότητε.
Χαῖρε ὅτι ἐν τοῖς πάθεσι ἐμιμήσω τὸν Χριστόν,

Χαῖρε ὅτι ἐν τοῖς θαύμασι σὺ εἰ κλέος τῶν πιστῶν.
Χαῖρε ἡ τῶν μαρτύρων εὐκλεὴς ὠραιότης,
Χαῖρε τῆς Χριστοῦ πολίμνης ἡ σεμνὴ ἀγιότης.
Χαῖρε θερμὸν τοῦ Κτιστοῦ συνήγορον,
Χαῖρε δεινὸν τῆς Ρώμης κατήγορον.
Χαῖρε ἀσπὴρ σελαγῶν τοὺς ἐν σκότει,
Χαῖρε σωτὴρ ναυαγῶν ἐν πελάγει,
Χαῖρε, Μάρτυς πολύαθλε.

Ζεῖδωρος ὄντως γαῖα, ἀναδέδειξαι Μάρτυς, ἐκφύουσα καρπὸς σωτηρίους. Ὡς πρότυπον σχόντες σε πολλοὶ, Ρωμαίων φάλαγγας εὐτόλμους ἔφυγον, αὐτόμολοι γενόμενοι στρατῷ τῷ τοῦ Χριστοῦ, βοῶντες :

Ἄ λ λ η λ ο ῦ ἰ α.

Ηντλησας ἐν ἀσκήσει, τὴν θεόδοτον χάριν, ἡ φόβον ἐκ ψυχῆς ἀποβάλλει καὶ ζήλου ἐνθέου ἐμπλησθεὶς ἵνα Χριστὸν ὁμολογήσῃς ἐνδοξε, λιπῶν τὸ ὄρος πρὸς τυράννους ἑδραμες, παρὰ πιστῶν ἀκούων :

Χαῖρε Χριστοῦ τοῦ Δεσπότη φῖλε.
Χαῖρε πιστῶν Ὁρθοδόξων στίλε.
Χαῖρε τῆς Αἰγύπτου ἐξαισίον σέμνωμα,
Χαῖρε τῶν εἰδώλων ἀνίλεον ῥάπισμα.
Χαῖρε ὅτι ὁμολόγησας εὐθαρσῶς τὸν Ἀντρωτὴν.
Χαῖρε ὅτι ἐμυκτήρισας τὸν τοῦ ζόφου οἰκιστὴν.
Χαῖρε τοῦ μαρτυρίου ἐθελόθυτον θῦμα,
Χαῖρε θείας ἀμπέλου τὸ πολύκαρπον κλήμα.
Χαῖρε κρουνὴν ναμάτων ἀείροσε,
Χαῖρε πηγὴν θαυμάτων ἀκένωτε.
Χαῖρε ἀσπίς τῶν ὀρθοτομούστων.
Χαῖρε ριπίς τῶν λιποψυχούστων,
Χαῖρε, Μάρτυς πολύαθλε.

Θεομάχων τὰ στίφη, ἐξεμάνησαν Μάρτυς, ἐπὶ τῇ θεολόγῳ σου γλώττῃ τὸ γὰρ Πνεῦμα Ἄγιον Θεοῦ, ἐπισκεψάμενόν σε, ῥήτορα σὲ ἀνέδειξε Χριστοῦ ἀπολογία, λέγον :

Ἄ λ λ η λ ο ῦ ἰ α.

Ἰσχυε καὶ ἀνδρίζου, στρατιῶτα Κυρίου, οὐρανια φωνή σ' ἐνεθάρον. Σὺ δὲ Μάρτυς εὐθύς, θυρεὸν τοῦ Χριστοῦ Σταυρὸν ἀναλαβὼν, ἔσπευσας γενναίως πρὸς τὸν στίβον, τῶν πιστῶν ὁρώτων καὶ βουρωτῶν:

Χαῖρε ἀμύνητος τῆς ἀληθείας,
 Χαῖρε θεράπων τῆς Ἐκκλησίας.
 Χαῖρε ἐμπνευστοὺς ὁ λαβὼν ὑπὲρ πίστεως,
 Χαῖρε κολασμοὺς ὑπομείνας στερεότατα.
 Χαῖρε ὅτι οὐκ ἐλόγισας τῶν τυράννων ἀπειλάς,
 Χαῖρε ὅτι ὥσπερ σκόβαλα κατεφρόνησας τιμᾶς.
 Χαῖρε ὁ τῶν Ἑλλήνων τοὺς θεοὺς μυκτηρίσας.
 Χαῖρε ὁ τῆς Παρθένου τὸν Υἱὸν ἀγαπήσας.
 Χαῖρε λαμπρὸν ἀθλήσεως πρότυπον.
 Χαῖρε ἀδρὸν ἀνδρείας ἀνάστημα.
 Χαῖρε κλεινὴ ὑπηρέτα τοῦ θείου,
 Χαῖρε φανὲ μυστικοῦ μεγαλείου.

Χαῖρε, Μάρτυς Πολύθαλε

Κήρυξ τοῦ Ναζωραίου, ἐν δεσμοῖς ἢ σὴ γλώσσα, πρὸς τὸ φῶς καὶ δημίους ἐκάλει. Ὡ πιστεὺς κράτιστε ἰσχύς!, τράνωσόν μου τὴν ψυχὴν καὶ διάνοιαν, ὅπως κάρῳ ἠμολογῶν τὸν Κτίστην, εὐ εἰδῶ μέλλειν

Ἄ λ λ η λ ο ἑ ἰ α.

Ἀμπεῖς ὡς Ἐωσφόρος, ὑπὲρ γῆν Ἀθλοφόρε, σελαγῶν τοὺς ὀρθῶς προσκυνῶντας· κολασμοὺς παντοίους τῆς σαρκός, καὶ βασάνων δριμύτητα ὑπήνεγκας· οἱ βλέποντες δ' ἐξίσταντο, μακαρίζοντές σε ὄντω:

Χαῖρε τὸ σέλας Ὁρθοδοξίας,
 Χαῖρε τὸ γέρας τοῦ μαρτυρίου.
 Χαῖρε ὁ φωστήρ δαδουχῶν τὴν εὐσέβειαν.
 Χαῖρε ὑψωτὴ ἀνορθῶν τὴν διάνοιαν.
 Χαῖρε, ὅτι ἀνεπτέρωσας φρόνημα Χριστιανῶν
 Χαῖρε, ὅτι ἐταπεινώσας ἀντιπάλων τὴν ὄφρην.
 Χαῖρε, κήρυγμα φλέγον θεοφόρους καρδίας
 Χαῖρε, στήριγμα μέγα ἀμωμήτου θρησκείας.
 Χαῖρε, χρισσοῦν δοχεῖον τῆς χάριτος.
 Χαῖρε Χριστοῦ θουσίας ἀντίτυπον.
 Χαῖρε, λαμπτὴ ὁδηγῶν τοὺς ἐν σκότει.
 Χαῖρε, κρατὴρ ἐξεμῶν θείαν λάβαν
 Χαῖρε, Μάρτυς πολύθαλε.

Μέγας ἐν τοῖς ἀγῶσι, καὶ πρωτεύων ἐν ἄθλοις, ἀνεδείχθησιν πανεύφημε Μάρτυς· ἐν τῇ σῇ φερωνύμῳ Μονῇ, σὰς ἰκετίδας αἰετῶν διαφιλάττε, ἵνα ἀπαύστως αἴνον σοὶ προσφέρωσι, βοῶσαι:

Ἄ λ λ η λ ο ἑ ἰ α.

Νίκη κατ' ἐναντίον, ὁ σὸς θάνατος Μάρτυς, χεῖλη χερουβικά σὲ γεραίρει· ἐφημέρων φεύγων τὴν ζωὴν, πρὸς τὴν ἀληθινὴν πορεύει ἄληκτον. Ἡμεῖς δὲ σὺν Ἀγγέλοις ἄδοντες, σὲ προσφωνοῦμεν:

Χαῖρε, ὁ ἤρωσ ὁμολογίας,
 Χαῖρε ὁ γίγας ἀπολογίας.
 Χαῖρε, τοῦ Χριστοῦ μιμητὰ μακάριε,
 Χαῖρε, τοῦ Σατὰν κραταῖε πολέμιε.
 Χαῖρε, ὅτι τὴν σὴν ἄθλησιν μακαρίζουσι πιστοί.
 Χαῖρε, ὅτι σὴν ἐπέτειον ἀνυμνοῦσιν οὐρανοί.
 Χαῖρε, τῶν Ὁρθοδόξων τὸ ἐπίσηλον χάσμα.
 Χαῖρε, τῶν πολεμίων τὸ ἀνίαντον τραῦμα.
 Χαῖρε ἀμνοῦ ἀμώμου ἀκόλουθε,
 Χαῖρε, πιστοῦ ποιμνίου ὑπέρμαχε.
 Χαῖρε, Θεοῦ δωρεῶν ταμιόχε,
 Χαῖρε, Μονῆς τῆς ἡμῶν πολιούχε,
 Χαῖρε, Μάρτυς πολύθαλε.

Ἐένισον ἐν τοῖς κόλποις, τῆς πανσέπτου μονῆς σου, ἡμᾶς τοὺς ξενωθέντας τῷ κόσμῳ καὶ πρόσθευε αἰετῶν ὑπὲρ ἡμῶν, τὸν πάντων Κτίστην μόνον Κύριον, ἵνα ἀπείραστοι δεινῶν καὶ ἀναγκῶν, ψάλλομεν ἐκ βαθέων,

Ἄ λ λ η λ ο ἑ ἰ α.

Ὅλον σε ἐν τοῖς κάτω, ἀναθεῖς τῷ Δεσπότη, ἀνεδείχθησιν τραγὸς ἐν τοῖς ἄνω. Ὡν γὰρ τοὺς τιμῶντας Αὐτόν, λαμπρῶς ἀντιδοξάζει μετὰ κοίμησιν· Καὶ σέ, Μηνᾶ, θανμάτων ἔδειξε πηγὴν, ὧν συμβοῶμεν

Χαῖρε, τὸ θῦμα τῶν θεομάχων,
 Χαῖρε, τὸ βῆμα Χριστοῦ προμάχων.
 Χαῖρε, μισοχριστῶν δραπέτης κατάκριτος.
 Χαῖρε, χριστοφίλων αὐτόμολος ἔντιμος.
 Χαῖρε, ὁ διαπρέφας ἐν στρατείαις Ρωμαίων.

Χαῖρε, ὁ θριαμβεύσας ἐν σταδίῳ τῶν ἄθλων.
 Χαῖρε, ὄνομα σεβάσιμον ἐν τοῖς χεῖλεσι πιστῶν.
 Χαῖρε, ἔρεισμα ἀπόρρητον προσβολαῖς τῶν δικατῶν.
 Χαῖρε, δι' οὗ Ὀλύμπιοι ἤττηνται
 Χαῖρε, δι' οὗ Χριστὸς ὑπερύψωται.
 Χαῖρε, βλαστὴ ἀμπελώνος Κυρίου.
 Χαῖρε, καρπὸ νοητοῦ Παραδείσου.
 Χαῖρε, Μάρτυς πολυάθλε.

Πάντες σὲ εὐφημοῦμεν, καὶ γεραιρομεν πόθῳ, γενναίᾳ τοῦ Χριστοῦ στεφανίτα· θαυμάτων ὁρώντες τὴν πληθύν, ἃ παρὰ Πλάστον ἐνεργεῖς ἠξίωσαι· σπλήνας δ' ἐτι θεραπέων, ἀκούεις εὐγνωμόνως :

Ἄ λ λ η λ ο ὄ ὤ α.

Ῥήματα αἰδίου, σὺ ζωῆς ἀπολαύων, ἐκὼν τῶν ἐφημέρων ἀπέστης· οὐδὲν γὰρ τοῦ χωρίσαι σε, ἀπὸ ἀγάπης τοῦ Κυρίου ἴσχυσε. Ἡμεῖς δὲ σὴ εὐψυχία ἀγαλλόμενοι, ὕμνολογοῦμεν:

Χαῖρε, τὸ ἄμωμον ἱερεῖον.
 Χαῖρε, ἀνάγνωρον ἰατρῆιον.
 Χαῖρε νοσημάτων παντοίων ἀντίδοτον.
 Χαῖρε, ἀλγηδόνων ἡδυνία πανάκεια.
 Χαῖρε, ὅτι ἀνεξώσας εὐσεβῆ προσκνητήν.
 Χαῖρε, ὅτι ἀνεμόρφωσας τὸν πανοῦργον φονευτήν.
 Χαῖρε, τῶν μισοθέων ἀποκρούων ἐφόδους,
 Χαῖρε, τῶν φιλοθέων ἐνισχύων τὴν πίστιν.
 Χαῖρε, παθῶν κατενυάζων λαίλαπα.
 Χαῖρε, ἀλγῶν μετριῶν δριμύτητα.
 Χαῖρε κλητῆρ τῶν Θεοῦ ἐνταλμάτων,
 Χαῖρε, μνηστήρ τῷ Χριστοῦ διδαγμάτων,
 Χαῖρε, Μάρτυς πολυάθλε.

Σύμπας δῆμος Ἀγγέλων, συμπαρέστη σοι Μάρτυς, ἦν ἡ κεφαλὴν ἀπεμύθης· καὶ ψυχὴν πάλλενκον λαθῶν, τῷ Ποιητῇ τῶν ὄλων προσεκόμισε· παρ' οὗ δεχθεὶς τὸ ἐπαθλον, σφάγιον μολπὴν ἀκούσεις·

Ἄ λ λ η λ ο ὄ ὤ α.

Ἐτέρωται τῶν δαιμόνων, ἢ παμβέβηλος φάλαγξ, ἐπὶ τῇ σὴ αἰσίῳ ἀθλήσει· διὸ καὶ σὴν σορὸν ἐν πυρὶ, κελεῖναι τοῖς δημοῖσι ἵνα ρίψωσι· πλὴν ὡς χρυσὸς καθαίρεσαι, πᾶσα δὲ σὰρξ ἐγκωμῆ σοι οὖτω:

Χαῖρε, τὸ τροπαιον τῶν Ἀγγέλων,
 Χαῖρε, τὸ βάραθρον τῶν δαιμόνων.
 Χαῖρε, πρεσβυτῶν ἀξιάγαστον καύχημα.
 Χαῖρε, ὀπλιτῶν κραταιὸν ἀγαλλίαμα.
 Χαῖρε, ὅτι διεφύλαξας ὑπηρετήν ἐκ πνιγμοῦ,
 Χαῖρε, ὅτι ἐξαπέστειλας τοῦτον ζῶντα ἐκ θυθοῦ.
 Χαῖρε, ἐγκληματοῦντων τιμωρὸς βακτηρία.
 Χαῖρε, μετανοοῦντων ἀσφαλῆς σωτηρία.
 Χαῖρε, χαρὰ πιστῶν ἀνεκλάλητε,
 Χαῖρε, φαιδρὰ Ἀγγέλων πανήγυρις.
 Χαῖρε, ἀψὶς σωτηρίου θριάμβου,
 Χαῖρε, κρηπίς ἱεροῦ ἐκκτηρίου,
 Χαῖρε, Μάρτυς πολυάθλε.

Ἕμνον πλέκω σοι Μάρτυς, ταπεινῇ μου γραφίδι—συγχόρησον πτωχείαν τῶν λόγων—Κινύρα ἔδει γὰρ θαυτική, τὰ μεγαλεῖα φάλλειν καὶ τοὺς ἄθλους σου, ἀνθ' ὧν Χριστὸς σε ἠρετίσματο καὶ ὑψωσε· κλήρ δέχου, κράζων:

Ἄ λ λ η λ ο ὄ ὤ α.

Φεινόν σε ἀστέρα, δαδουχοντα τὴν κτίσιν, ἐσχήκαμεν Μηνᾶ τροπαιοῦχε· ἢ μορφή σου γὰρ μαρμαρυγῆ, ἡμᾶς ἰθύνει πρὸς λιμένα εὐδίου. Διὸ καὶ μεγαλύνοντες σὴν χάριν, ἀδομέν σοι ταῦτα:

Χαῖρε, τὸ ἕαρ τῆς ἀφθαροσίας,
 Χαῖρε, τὸ νέκταρ ἀθανασίας.
 Χαῖρε, πλοηγὲ εὐδρομοῦντων ἀόρατε.
 Χαῖρε, χορηγὲ πενομένων ἀδόκητε.
 Χαῖρε, ὅτι διεφύλαξας γυναικὸς σεμνῆς τιμὴν,
 Χαῖρε, ὅτι διεπόμπενσας τὸν αὐθάδη διαστήν.
 Χαῖρε, ὁ νυκτοφύλαξ τῶν πιστῶν οἰκετῶν σου.
 Χαῖρε, ὁ οἰκονόμος ἀναγκῶν τῶν μονῶν σου.
 Χαῖρε, κυψέλης μέλι γλυκύτατον,
 Χαῖρε, νεφέλης ὕδωρ ζωήροτον.
 Χαῖρε, δρυμοῦ εὐωδέστατον ξύλον.
 Χαῖρε, Ἐδὲμ εὐγεσιότατον μῆλον,
 Χαῖρε, Μάρτυς πολυάθλε.

Χαίροις ἐν οὐρανόις διατρίβων θαλάμοις, ὁ πιστὸς δορυφόρος Κυρίου παρησίαν ἔχων πρὸς Αὐτόν, ὑπὲρ ἡμῶν ὧν μοναστῶν ἰκέτευε, ἐξ ὕψους τὴν ἐνίσχυσιν, πρὸς σὴν δοξολογίαν.

Ἄ λ λ η λ ο ὑ ἰ α.

Ψάλλοντές σου τὴν μνήμην, τῶν ὧν ἄθλων σελίδας, οὐρανόιου χαρᾶς ἐντροπῶμεν· τὸ γὰρ πίστεως θεῖον φυτόν, κρουνοῖς αἱμάτων σου πλουσίως ἤρδενσας· ὁ δ' ἀδξηθέν, εὐχύμους καυποδὸς δέδωκε, καὶ σοὶ τὴν δόξαν·

Χαῖρε, τὸ πῦρ ἱερῶς ἐστίας.
 Χαῖρε, ἡ δὰς νοεῶς λατρείας.
 Χαῖρε, ὀπαδῶν τοῦ Κυρίου ὁ θρίαμβος,
 Χαῖρε, τῶν ὀρδῶν Κορανίου ὁ ὄλεθρος.
 Χαῖρε, ὄργανον σωτήριον πεποιθόντων εἰς Χριστόν.
 Χαῖρε, ἄρμα νικητήριον ἐπὶ φάλαγγας ἐχθρῶν.
 Χαῖρε, τοῦ Ἡρακλείου ὁ ἀκοίμητος φύλαξ,
 Χαῖρε, τοῦ φερωνόμενου παρθενῶνος ὁ οἰαξ.
 Χαῖρε, λειμῶν εὐφραίνων τὴν ὄρασιν.
 Χαῖρε, ἀνθῶν μεθύσκων τὴν ὄσφρησιν.
 Χαῖρε, πιστῶν μυστικὴ ἀμβροσία,
 Χαῖρε, μονῆς τῆς ἡμῶν προστασία,
 Χαῖρε, Μάρτυς πολυάθλε.

Ω Μηνᾶ Ἀθλοφόρε, Ἐκκλησίας τὸ κλέος. Ἰησοῦ τοῦ Χριστοῦ μου θεράκιον (ἐκ γ') ἐγκώμιον ἐμὸν πενιχρόν, ἀνατίθημι δίκην θυμιάμα ἰς ἀνθ' οὗ γενοῦ πρὸς Κτίστην πρέσβυς τῶν πιστῶν, τῶν σοὶ βουόντων·

Ἄ λ λ η λ ο ὑ ἰ α.

Κάθισμα ψαλλόμενον ἐν τέλει τοῦ Ἀποδείκτου.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ἀνακαινίσεως τῆς σεβασμίας σου, Μονῆς ἐπέτειον, σήμερον ἀγοντες, ἐνδοξε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, βοῶμέν σοι γηθοσύνως. Φύλαττε τὸν οἶκόν σου, ἀπὸ νόσου καὶ θλίψεως, πάντα δὲ περίσωζε, ἐκ βελῶν τοῦ ἀλάστορος. Ἴνα κατὰ χρέος βοῶμέν σοι· Χαῖρε, Μηνᾶ Μεγαλομάρτυς.

Ε Γ Κ Ω Μ Ι Α

Ψαλλόμενα κατὰ τὴν λιτανείαν ἢ εἰς τὸ Κοινωνικόν

Ποίημα: Ἀρχιμανδρίτου Λεοντίου Χατζηκώστα.

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἦχος πλάγιος α'. Πρὸς τό: Ἦ ζωὴ ἐν τάφῳ

Ἀθροισθέντες Μάρτυς, ἐν σεπτῇ σου Μονῇ, χαριστήριον ὠδὴν ἀναμέλλομεν, καὶ τιμῶμεν σου τὴν μνήμην εὐλαβῶς.

Βιαστής τῆς ἄνω, βασιλείας Μηνᾶ, βιοτῆς τῆς ἐφημέρου ἐξέκλινα ἀπορρίπτων ἀξιώματα τιμάς.

Γηγενῶν ὁ δῆμος, εὐφημεί σε Μηνᾶ καὶ τιμᾶ τὴν ἱεράν σου πανήγυριν. ὡς στεροδὸν τοῦ Ἰησοῦ ἀγωνιστήν.

Δύναμιν ἐξ ὕψους, ἐνεδύσω σοφέ, ἐν τῷ ὄρει καὶ Χριστόν ὡμολόγησας, μὴ πτοούμενος ὡμὸς βασανιστάς.

Εἰδωλομανίαν, Αἰγυπτίαν Μηνᾶ, ἀπετάξω ἐκ παιδὸς ἐνεδύσω δέ, τοῦ βαπτίσματος λευκὴν θεῖαν στολήν.

Ζηλωτῆς τῶν ἄνω, ἐπερώθης τὸν νοῦν, καὶ Ρωμαίων λεγεῶνα κατέλιπες, στρατιώτης ἵνα γένης τοῦ Χριστοῦ.

Ἦλιου τὸν ζῆλον, ἐμμησω Μηνᾶ, καὶ συγχρόνους Ἀχαὰβ μὴ πτοούμενος, ὡμολόγεις παρησία τὸν Χριστόν.

Θαυμαστός ὑπάρχων, τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ, ὁ Θεὸς λαμπρῶς Μηνᾶ σὲ ἀνέδειξε, καὶ κατέστησε θαυμάτων ἐνεργόν.

Ἰατροδὸς νόσούντων, ἀνεδείχθεις Μηνᾶ· ἀντι ἄθλων ὧν ὑπέμεινας ἐνδοξε, ὑπὲρ πίστεως Χριστοῦ τοῦ Λυτρωτοῦ.

Κραταῖον προστάτην, κεκτημένοι ἡμεῖς, τὴν σὴν μνήμην πανόημι ἐορτάζομεν. ἀσπαζόμενοι εἰκόνα σου σεπτῇν.

Λοιμικῆς καὶ νόσου, ἱατῆρ γερονῶς, ἀφειδῶς ἡμῖν παρέχεις τὴν ἴασιν, τοῖς προστρέχουσιν εἰς σὲ πανευλαβῶς.

Μακαρίζομέν σε, Ἀθλοφόρε Χριστοῦ, καὶ τιμῶμεν τὴν τιμίαν
σου ἄθλησιν. δι' ἧς γέγονας ἡμῖν ἐπογραμμός.

Νικητὴς τυράννων, καὶ ὤμων διωκτῶν, ἀνεδείχθης στεφανίτα
πανένδοξε, Ἐκκλησίαν ὠραΐσας τοῦ Χριστοῦ.

Ξενωθεὶς τοῦ κόσμου, τῆς σῆς κάρας τομῆ, πρὸς οὐράνια ἀνέ-
πτης βασιλεία, καὶ εὐφραίνει μετ' Ἀγγέλων ἑσαεὶ.

Ὅλην πρὸς τὸν Κτίστην, δουλωθεὶς τὴν ψυχὴν, ἀπολαύσεις νῦν
καρποὺς τῶν ἀγώνων σου, δέξαι δέησιν ἡμῶν σῶν ἱκετῶν

Πλάνην σῶν γονέων, ἀποπτύσας σοφέ, σταφυλὴ ἐξ ἀκανθῶν
παραγέγονας, προελόμενος εἰδώλων τὸν Χριστόν.

Ρεπαρὸν ὡς ῥάκος, ἀπεκδήσας Μηνᾶ σῶν γονέων τὴν εἰδώλων
προσκύνησιν, ἐνεδύσω δὲ στολὴν τὴν τοῦ Χριστοῦ.

Στρατιὰν Ῥωμαίων, ἐκουσίως λιπὼν, πρὸς τὰς τάξεις Ἰησοῦ
ἠτομόλησας, οὐρανὸν σὺ προτιμῶν ἀντὶ τῆς γῆς.

Τιμηθεὶς ἀξίως, ὡς στεροὺς ἀθλητῆς, μετ' Ἀγγέλων γηθοσύνως
χορεύεις νῦν, παγκοσμίως δ' Ἐκκλησία σὲ ὑμνεῖ.

Ἐπομείνας Μάρτυς, τὰς βασίλους στεροῦς, ἀμαράντινον τὸν
στέφανον εἴληφας, καὶ οἰκεῖς διηνεκῶς ἐν οὐρανοῖς.

Φωτεινὸν ἀστέρρα, ἐχοντίς σε Μηνᾶ, πρὸς λιμένα ἰθνηόμεθα
εὐδίων, βασιλείας αἰώνιον τοῦ Χριστοῦ.

Χαίρει Νείλου χώρα, ἐπὶ σοὶ Ἀθλητᾶ, καὶ σεμνύνεται βλαστὸν
σε κατέχουσα, τῶν σῶν ἄθλων ἀπολαύουσα τιμῆς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ψάλλομέν Σοι αἶνον, Παναγία Τριάς, τῷ Πατρὶ τε καὶ Υἱῷ
καὶ τῷ Πνεύματι, ἀδιαίρετε καὶ ἄκτιστε Μονάς.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν

Ὡ Ἀγνή Παρθένε, ἡ τεκοῦσα Χριστόν, καὶ Σωτήρα τῶν
ἀπάντων βιέτευε, ὅπως ἴλεως νῦν γένηται ἡμῖν.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον

Ἀθροισθέντες Μάρτυς, ἐν σεπτῇ σου Μονῇ, χαριστήριον ὡδῆν
ἀναμέλλομεν, καὶ τιμῶμέν σου τὴν μνήμην εὐλαβῶς.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἦχος πλάγιος α'. Πρὸς τό: Ἄξιον ἐστί.

Ἄξιον ἐστί, μεγαλύνειν σε τὸν Ἀθλοφόρον, τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ
στεροῦς ἐναθλήσαντα, καὶ βασίλους ὑπομείναντα πολλὰς.

Βάρβαρον ὄφρον, ἐπηρμένην τε ἡ σὴ ἀνδρεία, σθένει τοῦ Σταυ-
ροῦ τρανώς ἐταπεινώσεν, σὲ δ' ἐδόξασε παμάκαρ θαυιλῶς.

Γῆθεν μεταστάς, πρὸς οὐράνια δώματα Μάρτυς, στέφος δόξης
ἀμαράντινον εἴληφας, παρὰ τοῦ στεφοδότη Χριστοῦ Θεοῦ

Δέσμιος ὁ πρὶν, στρατηλάτης οἷα συνωμότης, κολαστήρια φρικτὰ
δὲ ἐπήνεγκας, παρησίει τὸν Χριστόν ὁμολογῶν.

Ἐσχες ἐν κρυπτῷ, ἡγεμόνα σου καὶ βασιλέα, τὸν Δημιουργὸν
ἀπάσης τῆς κτίσεως, ὃν ἐσχάτως ὁμολόγεις εὐθαρσῶς.

Ζύμη ἀληθῶς, Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐδείχθης, διὰ τοῦ σοῦ
μαρτυρίου πανένδοξε, χορηγὸν ἄρτον πιστοῖς πνευματικῶν.

Ἦντλησας ἰσχύν, μοναστικῆς καταφυγῶν ἐν ὄρει, ἐνθεν ἀετὸς
ἀτρόμως ἐξώρμησας, τὸ μαρτύριον ποθῶν ὑπὲρ Χριστοῦ.

Θάνατον ὄρας, ὡς τρυφὴν καὶ Παραδείσου πύλην, εἰς νυμφῶνα
ὀδηροῦσαν πανέροτο,ν καὶ ἀπόλυσιν ἀτέρμονος ζωῆς.

Ἰθνας σαυτόν, εἰς μαρτύριον ὡσπερ ἄρνιον, τὸν Χριστόν ἔχων
ὡς ἄριστον πρότυπον, ὑπὲρ οὗ καὶ τὴν ζωὴν θύεις τὴν σὴν.

Κύματα δεινὰ, τῶν δημίων σου αἰ μεθοδεῖται, πλὴν οὐδόλως αὐταὶ
ἐλύρισαν, τὸ χαλύβδινόν σου σθένος Ἀθλητᾶ.

Λέοντος ἰσχύν, ἐθωράκισέ σε ἡ σὴ πίστις, δι' ἧς τοὺς ἀντιπάλους
ἐτρόπωσας, θηριώδεις καὶ ὠμοὺς βασανιστάς.

Μέθη μυστικῆ, σὲ κατέσχε τοῦ Κυρίου Μάρτυς, ἵνα τοῦτον
μιμηθῆς ἐν τοῖς πάθεσι, καὶ ἐν ἄνω κληρουχίᾳ τιμηθῆς.

Νίκην κατ' ἐχθρῶν, σὺ κατήγαγες Μηνᾶ ἀρίστην, τὸν ὀριστικῶν
μηνύουσαν θρίαμβον, Ἐκκλησίας κατὰ Ῥώμης κραταιᾶς.

Ἐέσεις τῶν πλευρῶν, καὶ μαρτύρια εἰδῶν παντοίων, σὴν ὠμολογίαν πιστεως ἐνδοξε, οὐ κατήχουσαν κλονίσαι μηδαμῶς.

Ὅλον σεαντόν, προσενήνοχας Κυρίῳ Μάρτυς, ἵνα βασιλείας ἄνω τῆς κρείττονος, κληρονχίαν ἀπολαύσης ἔσαι.

Πᾶσαν προσβολήν, διοκτῶν ἀντέκρουσας ἐντόλμως, δύναμιν ἀντλῶν ἀκαταμάχητον. ἐκ τῆς πίστεως Χριστοῦ σου καὶ Θεοῦ.

Ρώμης κραταιᾶς, ἀπεκήμεξας τιμᾶς καὶ δόξας, ταῦτα θεωρῶν Μηνᾶ ὡσπερ σκύβαλα, καὶ ἀκόλουθος ἐγέννητο τοῦ Χριστοῦ.

Σῶξε σὴν Μονήν, θαλαττεύουσαν ὡσαύτως ἡμῶν νήσον. προσβολῶν δεινῶν πασῶν τοῦ ἀλάστορος, διὰ πρεσβειῶν σου οἰκτιρμον πρὸς Θεόν.

Τείχισον ἡμᾶς, μεσιτείας πρὸς Χριστόν ὁπλίτα, ὅπως τύχωμεν πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, καὶ τρυφῆς ἀξιωθῶμεν τῆς Ἐδέμ.

Ἐπερθεν ὄρων, σεβασμίαν σου Μονήν παμμάκαρ, ἐδλογίαις σου σεπταῖς περιτράνωσον, ὅπως γέννηται λιμὴν Χριστιανῶν.

Φροῦρησον ἡμᾶς, τοὺς προστρέχοντας τῇ σῇ συνάξει, ἀπὸ νόσων πολυτρόπων καὶ θλίψεων, καὶ ἀπάλλαξον ἐχθρῶν Ἄγαρηνῶν.

Χάριζε Μηνᾶ, τοῖς προστρέχονσι τὴν ἰατρειάν, ἅπασιν δι' ἡμῶν γενεῶν παραμύθιον, ἐν ταῖς θλίψεσι καὶ βίῳ συμφορᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ψάλλομεν ὠδήν, ὁμοούσιε Τριάς Ἁγία, Πάτερ καὶ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα Πανάγιον, ἐξαιτούμενοι χρεῶν ἀπαλλαγὴν.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἄμην

Ω θαῦμα φρικτόν, πῶς ἐκύησας παρθένος οὐσα, τὸν Ἐμμανουὴλ Ἁγνὴ ἐν τῇ μήτρᾳ σου, τοῖς ἐν σκότει φωταυγῇ Ἄνατολήν;

Εἶτα πάλιν τὸ πρῶτον.

Ἀξίον ἐστί. μεγαλύνειν σε τὸν Ἀθλοφόρον, τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ στερεῶς ἐναθλάσαντα, καὶ βασάνους ὑπομείναντα πολλὰς.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἦγος γ'. Πρὸς τό: Αἱ γενεαὶ πᾶσαι.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι γεραίρουσι σὴν μνήμην, Μηνᾶ μεγαλομάργου.

Βλέπων σῶν γονέων, ἀσέβειαν καὶ πλάνην, ἄλλην ὁδὸν ἐζήτεις.

Γέγονας τοῦ Κτίστου, προσήλυτος καὶ μύστης, ἀρρήτων κληρονόμος.

Δῆμος Ὁρθοδόξων, παιδρῶς πανηγυρίζει, τὴν πάνσεπτόν σου μνήμην

Ἐθυσας θεόφρον, ζώην σὴν τῷ Χριστῷ σου, Ἀπτόν ἐν στέροις φέρων.

Ζηλωτῆς ὑπάρχων, τῆς ἄνω κληρουχίας, μετέστης τῶν προσκαίρων.

Ἦνθησας ἐν μέσῳ, τριβόλων ἀκανθῶν τε, Μηνᾶ μεγαλομάργου.

Θῦμα προσηρέχθης, ἄμωμον καὶ θεῖον, βωμῷ τῷ τοῦ Κυρίου.

Ἰασιν παρέχεις, τοῖς κατατρυχομένοις, ὑπὸ παντοίων νόσων.

Κλαίει σε ἡ κτίσις, ὀρώσα ἐν βασάνοις, τὸν μαθητὴν τοῦ Κτίστου.

Λάμπει σου ἡ μνήμη, σήμερον ὡς σέλας, Μηνᾶ Ὁρθοδοξίας.

Μιμητῆς τοῦ Κτίστου, σφάγιον προσήχθης, τῆς Ἐκκλησίας βάσις.

Νόσον λοιμικῆς τε, ρῦσαι ἡμᾶς πάντας, τοὺς πόθῳ σε τιμῶντας.

Ἐένος ἐν τῇ νήσῳ, ἡμῶν οὐρανομύστα, τείχισον σαῖς πρεσβείαις.

Ὅλον κατ' ἀθέων, τὸν Σταυρὸν προβάλλον, ἐδείχθης τροπαιοῦχος.

Πέτρα ἢ σὴ πίστις, τὰ κύματα συντρίβει, ἀεὶ τῶν θεομάχων.

Πείθεις σῶν αἱμάτων, δαφιλῶς ἀρδεύεις, Μηναὶ τὴν Ἐκκλησίαν.

Σκέπει σαῖς πρεσβείαις, Μονὴν σου σεβασμίαν, ἀπὸ λοιμοῦ καὶ νόσου.

Τέλους ἡξιώθης, μαρτυρικοῦ θεόφρον, ἀφθάρτου δὲ στεφάνου.

Ὑμνοὺς εὐφημοῦμεν, τὴν πάντιμόν σου μνήμην, Μηναὶ Χριστοῦ θεράπον.

Φέγγος ἡμῖν πᾶσι, γενοῦ Μεαλομάρτυς, πρὸ τὴν ὁδὸν Κυρίου.

Χαίρει Ὁρθοδόξων, τὰ πλήθη. Ἀθλοφόρε, πανήγυριν παιδρῶν σου.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ψάλλομέν σοι Ὑμνον, Τριάς ὑπεραγία, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰ τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὡ Παρθένε Νύμφη, τοῦ Κτίστον ἡμῶν Μήτηρ, ἀεὶ σοὺς δούλους φροῦρει.

Εἶτα πάλιν τὸ πρῶτον.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, γεραίρουσι σὴν μνήμην, Μηναὶ μεγαλομάρτυς.

